

SVÁTEČNÍ ČAS

HLAVNÍ POSTAVY

Silva (38)

Andrea (37)

Ela (6)

Fanda (6)

1. INTERNETOVÁ DISKUZE

(hlasitý facebookový zvuk, když někdo zveřejní status)

SILVA: Ahoj maminky, potřebuju se vypsat. Stala se mi teď před Vánocema taková věc. Manžel mě před osmi měsíci opustil, nechal mě s pětiletou dcerou samotnou. Chodil hodně pryč, někdy se pár dní neukázal. Myslela jsem, že to bude podobný a vrátí se, ale ne... Ukázalo se pak, že po sobě nechal dluhy. Byt nám zabavili, skončily jsme u kamarádů, ale moc to nefungovalo. Nebylo to dobrý s malou, jednou jí seřezali kvůli tomu, že něco rozbila. Bylo to hrozný, pohádala jsem se s nima a musely jsme jít. Mámu už nemám, tátu jsem dlouho neviděla, naposledy měl problémy s pitím velký, vůbec o sobě třeba nevěděl. Byly jsme v azyláku, teďka jsme na ubytovně. Tam se to vůbec nedá, často křik. Malá má noční můry, počurává se. Pořád říká, že chce k Vánocum námořnickou postel ve tvaru lodi. Viděly jsme to před časem v jednom obchodě, nechce nic jinýho. Říkám jí, že Ježíšek toho má moc a že jí to možná přinese jindy, ale furt o tom mluví a pořád se ptá, za jak dlouho bude Štědrej večer. Fakt se toho děsim, nevím, co jí za tejdén řeknu, až tu postel nedostane. Díky za vyslechnutí, přeju hezký den.

(facebookový zvuk, když někdo přidá komentář)

ŽENA 1: No tak to se ale nediv, když sis nabrnkla takovýho debila, kterej tě nechá s dítětem samotnou. To sis měla líp rozmyslet.

(facebookový zvuk, když někdo přidá komentář)

ŽENA 2: Tak tohle teda hodně šustí papírem.

(facebookový zvuk, když někdo přidá komentář)

ŽENA 3: Holky, ani to nečtěte, imho další podvodnice, co chce z lidí

akorát vytáhnout prachy.

(Zvuk facebookových komentářů se násobí a stupňuje, přibývají další a další; hlasy žen mluví přes sebe.)

ŽENA 4: Já jsem taky samoživitelka, ale mám dvě práce a jde to, dětem nic nechybí. Měla byste začít makat a přestat fňukat.

ŽENA 5: Dcera by si měla zvykat, že to budete mít odedřka blbý. To chcete vlastnímu dítěti lhát? Co jste to prosim vás za mámu? Prostě jí řekněte pravdu, že k Vánocum nic nedostane. To snad dokážete.

ŽENA 6: Když se o dítě nedovedete postarat, tak jste si ho neměla pořizovat.

ŽENA 7: Najdi si chlapa, to jediný ti může pomoci. Sama do nedáš. No a s troskou nikdo nebude, takže se dej dohromady, a to hodně rychle.

(Zvuk přibývajících facebookových komentářů se násobí a stupňuje ještě rychleji – a pak naráz utichne.)

2. POKOJ

(nezřetelné hlasy a kroky ozývající se odkudsi z chodby)

ELA: Tys to ale slíbila.

SILVA: Já vim, miláči, ale bude to jen na chvílku. Popovídám si s nima a pak můžem jít, dobře?

ELA: Na jak velkou chvílku?

SILVA: Na pár minut.

ELA: Takhle?

(Ela třikrát za sebou rychle zatleská.)

SILVA: No to asi trochu delší...

ELA: *(otráveně)*: To snad nééé...

SILVA: Pak se půjdeme zase podívat na tu námořnickou postel, dobře?

(pauza)

ELA: No tak jo.

SILVA: A budeš hodná?

ELA: Jo.

SILVA: Počkáš na mě?

ELA: Jo.

SILVA: Tak domluveno.

ELA: A ví Ježíšek přesně, jakou tu postel mi má přinést?

SILVA: Ví, Elouši, ale možná si bude myslet, že by se sem špatně vešla...

ELA: To ne! Vešla by se sem skvěle, koukej, hele, koukej!

(zvuk šoupání nábytku)

ELA: Tohle se to dá pryč a dáme ji sem doprostřed! Možná bysme mu to měly napsat ještě jednou... Co když ten první dopis nedostal?

(Silva si slabě povzdechne.)

SILVA: Dostal. To určitě jo. Teď už je to na něm.

3. PŘED KANCELÁŘÍ

(občasné zvuky zvonění telefonů)

SILVA: Dobrý den. Já jdu teďka na pohovor...

ASISTENTKA: Za pět minut to máte. První dveře vlevo.

SILVA: Díky já jenom... chtěla jsem vás o něco poprosit...

ASISTENTKA: Bohužel, časy nepřehazujeme. Na pozici se hlásí velké množství uchazečů, a nemůžeme tak s časy jednotlivých pohovorů nijak hýbat.

SILVA: Ne to ne, já jsem jen myslela... jestli byste mi tu chvíli, co budu uvnitř, nedala pozor na malou.

ASISTENTKA: Prosím?

SILVA: Bude to jen chvílka.

ASISTENTKA: Jak velká?

ELA: Takhle!

(Ela pětkrát za sebou svižně a hodně nahlas zatleská.)

ASISTENTKA: *(suše)* Báječné.

SILVA: Tak díky, budete moc hodná. Ela si bude kreslit, nebude vás nijak rušit. Vid', že jo, Elo?

ELA: *(zakřičí)* Jasně! Jasně, nebudu!

4. KANCELÁŘ

(Zvuky zvonění jsou teď vzdálenější, tlumenější.)

PERSONALISTKA: Vítám vás, posaďte se.

SILVA: Dobrý den.

PERSONALISTKA: Našla jste to v pohodě? Lidi se tady občas trochu zamotají...

SILVA: Jo jo, v pohodě...

PERSONALISTKA: Bydlíte někde poblíž? Nebo jste sem jela dlouho?

SILVA: Ani ne... asi padesát minut.

(Personalistka překvapeně zamručí.)

PERSONALISTKA: Tak to je teda doba!

SILVA: *(překotně)* Ale to ne, to vůbec ne... já ráda... nebyl to problém, fakt ne.

PERSONALISTKA: Dobře. Tak když teda začneme – dívala jsem se do vašeho životopisu a s telemarketingem nemáte zatím žádné zkušenosti. Proč by vás zajímala pozice zrovna u

nás ve firmě?

SILVA: No tak já jsem byla nějakou dobu na mateřské a rodičovské, tak jsem z toho vypadla.

PERSONALISTKA: Ale předtím jste, koukám, dělala asistentku.

SILVA: Ano.

PERSONALISTKA: Byla jste s místem spokojená?

SILVA: *(nejistě)* Docela jo...

PERSONALISTKA: Aha...

SILVA: *(zaníceně)* Teda určitě jo!

PERSONALISTKA: Dobře.

SILVA: No a právě komunikace mě na tom vždycky bavila nejvíc.

(Personalistka se slabě zasměje.)

PERSONALISTKA: Té byste si tady užila dost!

SILVA: *(falešně radostně)* Právě.

PERSONALISTKA: U nás ve firmě zastáváme přístup „hod’ je do vody a uvidíš, kdo klesne ke dnu a kdo vyplave“.

SILVA: *(nejistě)* Aha...

PERSONALISTKA: Tak že byste si rovnou zkusila praktickou ukázkou. Byla byste pro?

SILVA: *(velmi nejistě)* Určitě.

PERSONALISTKA: Výborně. Já vám vytočím tady náhodného zákazníka, dám ho na hlasitý odposlech a vy se mu pokusíte nabídnout výhodný vánoční balíček pro něho a jeho rodinu.

(zvuk přisunutí papíru)

PERSONALISTKA: Tady máte sepsaný tahák, kdybyste se potřebovala něčeho chytit.

SILVA: Ale... vždyť o tom balíčku nevím.

PERSONALISTKA: Nevadí, to zákazník ostatně taky ne!
(*zvuk vyzvánění*)

MUŽ: Ano?

SILVA: Dobrý den.

MUŽ: Kdo volá?

SILVA: Tady Silva Lososová. Chtěla jsem se zeptat, ehm...
přejete si pro svou rodinu to nejlepší?

MUŽ: Cože?

SILVA: No jestli jí přejete všechno dobré.

MUŽ: Proč vás to jako zajímá? Kdo jste?

SILVA: Mám tady takovou výhodnou nabídku vánočních
balíčků od našeho telefonního operátora...

MUŽ: Nemám zájem.
(*zvuk zavěšení následované Silviným nervózním odkašláním*)

PERSONALISTKA: Tak bylo tam pár chybek...

SILVA: Ty bych určitě nějak vychytala...
(*Personalistka vpadne Silvě do řeči.*)

PERSONALISTKA: Představení bylo příliš pozdě. Namísto svého jména
jste měla zmínit jméno operátora, protože to je
skutečně důležité, nedokázala jste udržet pozornost
druhé strany a celkově jste špatně pracovala
s emocemi.

SILVA: Ale vždyť to tady píšete na tom papíru: ptát se
potenciálních zákazníků, zda si přejí pro svou rodinu to
nejlepší...

PERSONALISTKA: No to ano, ale jde o jeden z *možných* scénářů, stejně
tak důležitá je vaše vlastní iniciativa a responze na
danou situaci, která tedy v tomto případě...

(*pauza*)

PERSONALISTKA: My se vám když tak ozveme. Díky.
SILVA: Ale...
PERSONALISTKA: Víte, já jsem se během toho telefonátu dívala na vaše bydliště a připadalo mi... no řekněme, že naše firma hledá spíš zaměstnance, kteří jsou už nějak *usazení* a mají určité *zázemí*.

(pauza)

SILVA: Chápu.
PERSONALISTKA: Výborně! Tak tedy na shledanou a přeju vám hodně štěstí na jiných pozicích.

(zvuk kroků následovaný otevřením dveří)

5. PŘED KANCELÁŘÍ

(zvuk Elina pláče, který postupně sílí)

SILVA: Copak se stalo, Eli?

(Ela pláče a neodpovídá.)

ASISTENTKA: *(chladně)* Nenechala jsem jí, aby se dívala na Mína: malá námořnice.

SILVA: Aha.

ASISTENTKA: *(dotčeně)* Ale já jsem jí nemohla nechat, aby se dívala na Mína: malá námořnice, protože teďka před Vánoce máme uzávěrku o dva tejdny dřív a já to musím mít všechno hotový!

SILVA: Já tomu rozumím a děkuju, že jste na ní dala pozor.

(Kousek za Silvou se začne ozývat nepříjemný šepot.)

SILVA: Tak pudem, Eli?

(Ela jen mlčky popotahuje.)

SILVA: Pudem se podívat na tu námořnickou postel, jestli tam pořád je, dobře?

(Ela znova popotáhne.)

ELA: Řeklas, že to bude jen chvilka!

SILVA: *(rezignovaně)* No dyť taky byla... Bohužel jenom chvilka.

(pauza)

ASISTENTKA: Mrzí mě to.

SILVA: Děkuju... Tak jdem, Eli?

ELA: No jo.

(Zvuk Silviných a Eliných kroků rozléhajících se po chodbě; během chůze k nim z různých stran doléhají útržky záštiplného šepotu.)

UCHAZEČKA 1: To jsou některý lidi děsně bezohledný, když s sebou na pohovory vláčeš děti...

UCHAZEČ 2: Jo, my ostatní si to prostě musíme nějak zařídit...

UCHAZEČ 3: Sobeckost totální...

UCHAZEČKA 4: Nezodpovědnost...

UCHAZEČ 5: Debilita.

SILVA: Pod', Elouši.

6. MĚSTO – ULICE

(zvuky města – hlasy, kroky auta, občasné troubení, cinkání tramvaji a neslyšné hovory kolemjdoucích)

ELA: Mami?

SILVA: Jo?

ELA: Proč by tam ta postel ještě byla? Ježíšek jsi jí měl už dávno vzít.

SILVA: To jsme už přece probírali... Ježíšek toho mám moc a možná se k tomu letos nedostane.

ELA: *(křičí)* To ne! Proč by dělal takovou věc?!

SILVA: Myslí to dobře...

ELA: *(znepokojeně)* To ne, to ne, to v žádném případě ne! Řekneš mu to?

SILVA: To nevím, Ježíšek asi nemluví s maminkama...

ELA: Musíš mu to říct. Prosím, řekni! Nebo mu možná napiš dopis jako já. Napiš mu, ať na mě určitě nezapomene. Jo? Prosím!

SILVA: Uvidíme.

ELA: Tak jo?

SILVA: *(hlasitěji)* Říkám, že uvidíme!

ELA: Né, musíš říct, že mu napíšeš. Napiš prosím, jo? Napiš určitě. Jo? Jo?? Jo???

SILVA: *(křičí)* NECH UŽ TOHO!

ELA: *(křičí)* Tak napíšeš?
(zvuk plesknutí následovaný Eliným pláčem)

SILVA: Promiň, to jsem nechtěla...
(Ela pláče čím dál hlasitěji.)

7. OBCHOD S NÁBYTKEM

(Šum a zvuky lidí v obchodě, které jsou teď díky koncentraci na jednom místě mnohem hlasitější a hutnější.)

HLÁŠENÍ V OBCHODĚ: Domov je to nejcennější, co máme, a proto využijte našich akčních předvánočních cen a poříd'te si to, co váš dům nebo byt potřebuje! Je libo měkčí gauč? Větší psací stůl? Modernější knihovnu? U nás žádný problém – vybere si tu skutečně každý, protože přece domov je to, co dělá Vánoce.

(Z rádia puštěného v obchodě se rozezní All I want for Christmas is you od Mariah Carey – písnička, která je pro všechny, co pracující v obchod'ácích během adventu, k nesnesení.)

ELA: Honem mami!

(Ela se zasměje a rozeběhne se.)

SILVA: Elo, počkej. Elo!

(Silva se dá do běhu taky; v dálce před ní se ozývá Elin radostný smích.)

ELA: Pořád tu je!

(Silva oddychuje.)

SILVA: Elo, tohle nemůžeš dělat.

ELA: Možná si ji tady pro mě rezervoval?

SILVA: Slyšelas mě?

ELA: Jo... Myslíš, že ostatní ví, že je jenom pro mě? Že jim to Ježíšek řek?

SILVA: To nevím...

ELA: Chtěla bych tu bejt pořád, pořád, pořád! Až do Vánoc!
Můžu?

(Za jejich zády si odkašle Andrea.)

ANDREA: Dobrý den, můžu pomoci? Vybíráte postýlku?

(Mariah Carey a její nesmrtelný vánoční hit sdělující, co chce a nechce k Vánocům, už sice dohrál, ale je následovaný dalšími popovými vánočními skladbami, které bohužel nejsou o moc snesitelnější.)

ELA: *(hrdě)* My už jsme si vybraly!

ANDREA: Jo? Tuhle námořnickou? Ta je určitě jedna z nejhezčích, co tu máme.

ELA: Úplně nejhezčí!

ANDREA: Můj Fanda na ní taky koukal... Ale letos...

ELA: *(zděšeně)* No ale tahle je moje! Ježíšek si ji tu zamluvil.

SILVA: Elo...

ANDREA: To je v pohodě. Dobře udělal. Můžu pomoci ještě s něčím?

SILVA: Ne, díky, jsme v pohodě.

ANDREA: Vyzkoušejte postel, na jak dlouho budete chtít. Od toho tady je.

ELA: Super!

(zvuk rozeběhnutí a žuchnutí)

SILVA: A co boty?!

ANDREA: Nechte jí... Je na tom igelit, tomu se nic nestane.

SILVA: Dobře, tak děkujeme.

ANDREA: Za málo.

(zvuk vzdalujících se kroků, šum v obchoděku neustává)

ELA: Mami?

SILVA: Jo?

ELA: Pojd' si sem lehnout.

SILVA: Tak jo.

(zvuk žuchnutí následovaný Eliným smíchem)

ELA: Kde budeme na Vánoce?

(pauza)

SILVA: Už jsme to probírali, broučku.

ELA: Jo, ale mně se tam nelíbí.

SILVA: Nebudeme tam napořád. Seženu si práci a najdeme si byt.

ELA: Nemůžeme jít radši domů?

SILVA: To nejde, mluvily jsem přece o tom, vid' že jo?

(Ela si povzdechne.)

ELA: No a nemůžeme to těm pánům nějak vysvělit? Že jsme tam bydlely vždycky a že by tam neměl bydlet nikdo jinej?

SILVA: To už jsem zkoušela. Vždyť víš, že jo.

ELA: Fakt hodněkrát?

SILVA: Nejvíckrát.

ELA: Určitě?

SILVA: Určitě.

ELA: No tak jo.

(pauza)

ELA: Mami?

SILVA: *(ospale)* Copak.

ELA: Tobě se chce spát?

SILVA: *(už skoro usíná)* Ne ne, to ne, nechce, já jenom na chvíli zavřu oči...

(V obchodáku se rozeznělo Christmas Waltz od Franka Sinatry. Píseň chvíli zní, až se nakonec prolne do...)

SEKURITĚK: To si tady takhle nemůžete vyspávat, pani. Vstávejte.

(Obchodák je už úplně tichý, všechny hlasy, písničky a šum zmizely. To nově nabyté ticho je však v něčem tísnivé a znepokojivé.)

SILVA: *(rozespale)* Cože?

SEKURITĚK: Mně za chvíli končí směna a chci bejt brzo doma.

SILVA: Já se moc omlouvám.

SEKURITĚK: Dobrý, to se může stát. Jsem to tady jenom procházel, než se to tu zavře, a říkám si – hele, tam někdo je!

(Vtom Silva vyděšeně zalapá po dechu.)

SILVA: Kde je Ela?!

SEKURITĚK: Kdo?

SILVA: Ela, moje dcera! Byla tady se mnou!

(zvuky chvatného vstávání)

SEKURITĚK: Nešla třeba domů?

SILVA: Ne to ne, ona...

(Silva v panice zalapá po dechu.)

SILVA: Elo? Elo?!

SEKURITÁK: Nebojte, určitě šla domů.

SILVA: Je jí šest!

SEKURITÁK: No ale já jsem to tady už celý procházel a žádný dítě tu nikde nebylo.

SILVA: Jste si jistej?

SEKURITÁK: Jo.

SILVA: *(zoufale)* Elo!
(zvuk pobíhání)

SILVA: Eló!
(Frenetické pobíhání se stupňuje.)

ELA: *(slabě)* Mami?

SILVA: Elo!
(zvuky rychle se přibližujících lehkých kroků)

ELA: Mami, mami!
(zvuk běhu a slabého nárazu dvou těl)

SILVA: Měla jsem takovej strach.

ELA: Tys usnula a nešlo tě vůbec vzbudit!

SILVA: Kdes byla?

ELA: Jenom vzadu támhle jsme si hráli...

SILVA: Kde?! S kym?
(zvuky ženských kroků)

ANDREA: Já se moc omlouvám, to je moje chyba. Ela si chvíli hrála s Fandou a pak jsem je vzala dozadu na svačinu. Chtěli jsme vás nechat spát. Kdybysme věděli, že se vzbudíte...

SEKURITÁK: To je pěkný, ale tohle není žádná noclehárna, že jo.

ANDREA: Jo, máte pravdu.

SEKURITÁK: Já už to tady vážně musím zavřít.

FANDA: Eló, pod' sem! Namačkal jsem mandarinky, že vypadaj jako blinkání.

ANDREA: Fanouši!

FANDA: Vypadá to fakt úplně jako blinkání, musíte se kouknout!

ELA: Jóóó!

(Sekuriťák si povzdechne.)

SEKURITĚÁK: Půjdu ven na cigáro. Ale za půl hodiny ať už se pakujete. Já to tady musím pozamykat.

8. ŠATNA PRO ZAMĚSTNANCE

(Zvuky se tady více rozléhají; prostor je chladný, kovový, nezaplňný.)

ANDREA: Já se ještě jednou moc omlouvám.

SILVA: Myslela jste to dobře.

ANDREA: Musela jste se děsně leknout.

SILVA: To jo.

(Do rozhovoru mezi Silvou a Andreou tu a tam vpluje rozhovor mezi Elou a Fandou, kteří jsou někde kousek za nimi.)

ELA: Teď to musíš rozkousat a vyplivnout takhle...

(zvuk Elina plivnutí)

FANDA: Fůj! To je hnusný.

ELA: *(hrdě)* Je, vid'?

(Andrea se bouchne do jedné z kovových skříněk a bolestivě vyjekne.)

SILVA: Moc velkou tu šatnu tady nemáte...

(Andrea se zasměje.)

ANDREA: To je šatna a zároveň pokoj pro zaměstnance.

SILVA: A kde jako... tady...

ANDREA: Kde tady sedíme?

SILVA: Jo.

ANDREA: Nikde. Vedení má za to, že by se člověk během pracovní doby měl udržovat pořád na nohách.

SILVA: Ježiš.

ANDREA: Jednou si nás svolali a ukazovali nám prezentaci, ve který se říkalo, že každý, kdo v životě něco dokázal, u toho stál.

SILVA: Jo? A kdo třeba?

ANDREA: Hemingway. Všechny ty svoje knížky psal vestoje. Psací stroj měl trochu nad sebou, takže musel mít celou dobu zvednutý ruce.

SILVA: A proč to jako dělal?

ANDREA: Prej si tímhle nepohodlim jistil, že nenapíše ani jedno slovo navíc.

SILVA: Což je technika, která se vám v obchodě s nábytkem skvěle hodí.

(Andrea se rozesměje.)

ANDREA: Právě no.

SILVA: Vaši šéfové to dělaj taky tak?

ANDREA: Ty mají kancly nahoře v nich židle, gauče, všechno.

SILVA: Žádnej Hemingway.

ANDREA: Asi toho nechtějí dokázat v životě tolik jako my, co prodáváme.

FANDA: A když to takhle vymodeluješ, tak to vypadá jako zadek.

ELA: Zadek a z něj ruka!

(Fanda i Ela se smějí, jak se jim to povedlo.)

SILVA: Už budeme muset jít.

ANDREA: My taky.

FANDA: Blé.
SILVA: (*s plnou pusou*) Ty karbanátky jsou vynikající.
ANDREA: To jo. Kdybysme se toho neujali my, tak to vyhoděj.
SILVA: Ráda jsem se obětovala.
ELA: Já chci ještě tu housku...
SILVA: A zeleninu?
ELA: To ne. To určitě ne.
SILVA: Ona by ti břicho neprovrtila...
ANDREA: U nás je to podobný...

(zvuk přijíždějícího autobusu)

SILVA: To je naše.
ELA: Pojedem dalším!
SILVA: To ne, Elouši, už je pozdě. Děkujeme.
ANDREA: Není za co.

(zvuk otevírání dveří)

ELA: (*smutně*) Ahoj!
FANDA: (*smutně*) Ahoj!
SILVA: Tak šup.

(zvuk zavírání dveří následovaný odjezdem)

10. V AUTOBUSE

(zvuky nezřetelných hovorů lidí kolem)

ELA: Pudeme za Fandou zase zejtra?
SILVA: Uvidíme.
ELA: To říkáš vždycky!
SILVA: Nekřič.

(zvuk autobusového oznámení)

HLAS V AUTOBUSE: Příští zastávka – Bratří Synků.

SILVA: Vezmi si čepici, za chvíli vystupujem.

ELA: Tak pudem?

SILVA: Zkusíme to, jo?

(zvuk přibližujících se kroků)

REVIZOR: *(kdesi před Silvou a Elou)* Jízdenky, prosím.

SILVA: *(tiše)* Pod', Eli. Pudem si stoupnout ke dveřím.

REVIZOR: *(blíž u Silvy a Ely)* Jízdenky, prosím.

ELA: Mami?

SILVA: No?

ELA: Jde sem.

REVIZOR: *(přímo u Silvy a Ely)* Jízdenky, prosím.

(zvuk autobusového oznámení)

HLAS V AUTOBUSE: Bratří Synků.

(zvuk otevírání dveří následovaný chvatnými kroky)

REVIZOR: No to moment!

(zvuk nadzvednutí následovaný Elininým slabým vyjeknutím)

SILVA: Pořádně se drž.

(zvuk chvatného útěku a dechu)

ELA: Už je to dobrý. Nikam neběží.

(Zvuk chvatného útěku přesto neustává.)

SILVA: Musíme mít jistotu.

11. UBYTOVNA

(zvuk zprvu nesrozumitelného křiku, který postupně nabývá na hlasitosti i srozumitelnosti)

OBYVATEL 1: Ty špíno, ty blbá krávo!

OBYVATELKA 1: Nech mě bejt, ty debile!

OBYVATEL 1: Táhni vocad'!

OBYVATELKA 1: Jdi do prdele už!
(zvuky kroků po schodech)

ELA: Mami! Nezakrejvej mi uši, já to stejně slyším!
(zvuky kroků a otevírání dveří)

OBYVATEL 2: Dobrý den.
(křik stále neustává)

SILVA: Dobrý den.

OBYVATEL 2: Je to děsný, co?

SILVA: To teda.

OBYVATEL 2: Takhle to už jedou pár hodin.

SILVA: Byli jste za nima?

OBYVATEL 3: Jo. Chvíli byl klid, ale pak to spustili nanovo.

OBYVATEL 2: Kačenka má zejtra test ze zeměpisu, jak se má v tomhle asi tak učit?

OBYVATELKA 2: Ve škole je to zajímat nebude.
(Obyvatel 2 si povzdechne.)

OBYVATEL 2: Jo já vim, že ne.

OBYVATELKA 2: My ani děti v tomhle nemůžem spát. Zejtra musim vstát už v pět.

SILVA: Co majitelka?
(Pár lidí se uchechtne.)

OBYVATEL 2: Prej si to máme vyřešit mezi sebou, nebo můžem jít do prdele všichni.
(pauza)

OBYVATEL 2: Teda pardon... Neposlouchej, Elouši, takhle se nemluví... Ani dospělí by takhle neměli mluvit.

OBYVATELKA 1: Ty seš sám úplně rozesranej, tak co se do mě sereš!

OBYVATEL 2: *(suše)* No... a takhle taky ne.

(Ela se zasměje.)

ELA: *(se smíchem)* Rozesranej!

SILVA: Neopakuj to.

ELA: *(se smíchem)* Rozesranej, rozesranej...

OBYVATEL 3: Jenže kam bysme asi jako šli?

OBYVATELKA 2: A že všichni máme z čeho vybírat...

ELA: *(radostně)* Můžem jít domů!

(pauza)

ELA: To je dobrej nápad! Úplně nejlepší!

OBYVATEL 3: No to asi úplně ne, Elinko.

(Obyvatelka 2 si významně odkašle.)

OBYVATELKA 2: Ale třeba časem jo...

OBYVATEL 2: To jo, to se přece někomu může stát...

OBYVATEL 3: Určitě.

(Křik stále neustává.)

12. POKOJ

(křik se teď opět ozývá spíše tlumeně)

ELA: S tátou jste na sebe taky hodně křičeli.

SILVA: Asi jo... Někdy jo.

ELA: Vadilo ti, že táta chodí moc ven, vid'?

SILVA: Jo. A tátovi vadilo, že mně to vadí. Ale nic z toho nesouvisí s tebou, pamatuješ, jak jsme si to říkaly? Tebe máme pořád stejně rádi.

ELA: A taky, že hraje hry, ti vadilo.

SILVA: To jo.

(pauza)

ELA: Proč je nehrál doma?

SILVA: Tyhle hry nešlo hrát doma.
ELA: To je škoda! A můžu je hrát taky?
SILVA: *(příkře)* Ne.
ELA: Proč?
SILVA: To nejsou dobrý hry.
ELA: Proč?
SILVA: Lidi z nich zhloupnou a zaplatí za ně moc peněz.
(pauza)
ELA: *(trucovitě)* Ty mi nikdy nic nedovolíš!
SILVA: Co to povídáš...
ELA: Pořád jenom říkáš, co nemůžu! Až budu velká, tak ti taky nic nedovolím!

SILVA: Jo?
ELA: Jo! Nebudeš moc sama na chodbu a nebudeš moc sama ven a nebudeš běhat a nenapíšu za tebe Ježíškovi, i kdybys to moc chtěla, a nebudem chodit za tvejma kamarádama!

(pauza)
SILVA: Tak to bude dost přísný.
ELA: Zasloužíš si to!

(pauza)
SILVA: Chtěla bys hrát na tancování?
ELA: Ne.
SILVA: Můžem si k tomu pustit písničky úplně nahlas.

(pauza)
ELA: Úplně nejvíc?
SILVA: Jo. Teď stejně nemá smysl jít spát.
ELA: Tak jo! Já chci takovou tu olajvont!
SILVA: Cože?

ELA: *(zpívá)* Olajvont fi fi fi fi jů!

SILVA: Jo aha!

(Rozezní se All I want for Christmas is you od Mariah Carey – a křik z chodby není aspoň na chvíli slyšet. Píseň zní nějakou dobu. Pak se začne postupně slábnout, dokud neztichne docela. V nastalém tichu je chvíli slyšet jen klidné oddechování Silvy a Ely. Tuhle pokojnou chvíli však naruší ostré zazvonění telefonu.)

SILVA: *(rozespale)* Ano?

HLAS V TELEFONU: Dobrý den, mluvím s paní Lososovou?

SILVA: *(rychle)* Ano, mluvíte.

HLAS V TELEFONU: Tady Sekalová ze společnosti Syntech. Dívali jsme se na váš životopis...

SILVA: *(nadějně)* Aha.

HLAS V TELEFONU: A bohužel nebudeme mít zájem o pohovor.

SILVA: Můžu se zeptat proč? Podmínky i kvalifikaci splňuju.

HLAS V TELEFONU: To vám neřeknu, já jen obvolávám neúspěšné žadatele. Ale víte, jak to je: Někdy musí člověk žádat o tisíc míst, než narazí na to pravé! Tak hezké svátky a na shledanou!

(zvuk položení telefonu)

13. OBCHOD S NÁBYTKEM

(V obchodě zní další z vánočních písní – tentokrát Happy Christmas od Johna Lennona. Kromě toho se ozývají hlasy, nezřetelné hovory a tu a tam zvuk načtení kódu zboží u některé z pokladen.)

ELA: *(zklamaně)* Vždyť v ní někdo leží!

SILVA: No jo, to nikomu nemůžeš zakázat.

(zvuk přibližujících se kroků)

MATKA: Tak si to ještě vyzkoušej, Zuzanko, aby sis byla jistá...

Určitě bys takovou postýlku chtěla?

ZUZANKA: Jo, je skvělá!

OTEC: Tak mi dáme Ježíškovi vědět.

ZUZANKA: Jupí!

ELA: *(tiše)* Mami, dojdi tam a zakaž jim to.

SILVA: To nejde.

(zvuk přibližujícího se klapotu)

ELA: Prosím!

SILVA: To fakt nejde, miláčku.

ANDREA: Dobrý den, můžu s něčím pomoci?

MATKA: Ano, my bysme si rezervovali tady tu námořnickou postýlku...

OTEC: *(významně)* Aby si ji pak tady Ježíšek vyzved...

ANDREA: Aha, to se omlouvám, to nepude.

OTEC: Jak to?

ZUZANKA: Jak to?!

(zvuk kopnutí)

MATKA: *(klidně)* Miláčku, nekopej do toho.

ANDREA: Ta postýlka už je rezervovaná.

(zvuky několika rychlých zuřivých kopanců)

OTEC: Ale Zuzanko... to se nedělá...

MATKA: Vždyť tady nemáte žádnou ceduli, nic... Jak jsme to mohli vědět?

ANDREA: To máte pravdu, omlouváme se.

(zvuk kopnutí)

ANDREA: Au!

OTEC + MATKA: Zuzanko!

OTEC: Nekopej paní prodavačku.

MATKA: To není pěkný.

(zvuk kopnutí)

ANDREA: Nech toho už!

OTEC: Nekřičte na ni.

(Andrea se zhluboka nadechne.)

ANDREA: *(se sebeovládáním)* Tohle by si neměla zvykat.

MATKA: Je rozrušená... a my teda taky.

OTEC: Jo, takovýhle praktiky se mi nelíbí. Když je něco rezervovaného, tak byste to měli označit...

MATKA: Takhle akorát stresujete Zuzanku. Už se na tu postýlku těšila.

(Zuzanka se dá do pláče.)

OTEC: Kde máte vedoucího?

ANDREA: Nahoře, páté patro.

OTEC: Budeme si to muset vyřídit.

ANDREA: *(chladně)* Samozřejmě.

(zvuk rozčilených kroků vedoucích pryč a Zuzančina pláče, který se postupně vzdaluje)

SILVA: Takovej spratek...

ANDREA: Prostě ji to „rozrušilo“.

(Silva si nespokojeně odfrkne.)

SILVA: No to teda.

ELA: Kdo si tu postýlku vzal?

ANDREA: Nikdo.

ELA: Řekni pravdu!

ANDREA: Fakt nikdo. Trochu jsem to... pozměnila.

ELA: Jak jako?

ANDREA: Jakože jsem tak nějak... lhala.

SILVA: Nebudete z toho mít nějaký problémy?

ANDREA: Teď už ne.

SILVA: Jak to myslíte?

14. KANCELÁŘ – FLASHBACK

(zvuk zaklepaní na dveře)

VEDOUCÍ: *(slabě)* Pojd'te dál.

(zvuk otevření dveří)

ANDREA: Dobrý den.

VEDOUCÍ: Posad'te se.

(zvuk odsunutí židle)

VEDOUCÍ: Donesla se ke mně taková nepříjemná věc, Andreo.

ANDREA: Ano?

VEDOUCÍ: Ano. Zjistil jsem, že pro vás firma moc neznamená.

ANDREA: Nechápu.

VEDOUCÍ: Kdyby pro vás totiž něco znamenala, tak byste respektovala její majetek, a ani by vás nenapadlo, jak se na něm obohatit.

ANDREA: Nechápu, kam míříte, já jsem se nijak neobohacovala. Já jsem jenom...

VEDOUCÍ: Dobře, řeknu to jinak. Doneslo se ke mně, že kradete. Prý jste si nabrala jídlo ze včerejšího večírku pro nižší a střední management.

ANDREA: Že to vytahujete zrovna vy...

VEDOUCÍ: Prosím?

(pauza)

VEDOUCÍ: Popíráte to?

ANDREA: Ne, ale vzala jsem si jenom to, co zbylo.

VEDOUCÍ: Tak ale otázka nestojí. Bylo to jídlo vaše?

(Andrea mlčí.)

VEDOUCÍ: Tak bylo?

ANDREA: Ne, ale stejně by se přece vyhodilo.

VEDOUCÍ: To ano, ale šlo by o firemní rozhodnutí, že ano? Firma to nakoupila, firma si o to může rozhodovat. Vám do toho nic není.

ANDREA: Vy ale přece...

VEDOUCÍ: Žádné „ale“ tady není. Jak vám teď asi můžu coby vedoucí důvěřovat?

(pauza)

ANDREA: Kdo vám to řekl?

VEDOUCÍ: To přece není důležitý.

ANDREA: Sekurit'ák Pavel?

VEDOUCÍ: Dělá svoji práci a na rozdíl od vás ji dělá zodpovědně.

ANDREA: Na rozdíl „ode mě“?

VEDOUCÍ: Ano.

ANDREA: A co na rozdíl od vás?

(Vedoucí se zhluboka nadechne.)

VEDOUCÍ: Radil bych vám, abyste okamžitě nechala těch zavádějících narážek. Nic o tom nevíte, jsou to všechno jenom pomluvy.

(Andrea si odfrkne.)

ANDREA: Že se ale hned chytáte, o čem mluvím...

VEDOUCÍ: My se tady nebavíme o mně, vidíte? My se bavíme o vás. A vaše další práce tady je závislá na tom, co si myslím já.

(pauza)

ANDREA: Už se to nestane.

VEDOUCÍ: To určitě nestane, protože se s vámi musíme rozloučit.

ANDREA: Co?!

VEDOUCÍ: Coby externí zaměstnankyně nemáte smlouvu a mohl bych vás poslat pryč hned. Ale jsou skoro Vánoce...

ANDREA: Já s těma penězma počítala...

VEDOUCÍ: To mě napadlo, a tak jsem si říkal, že vás tady nechám do třiatvacátého. Jenom ale pod podmínkou, že budete plnit všechny povinnosti tak, jak jsme se dohodli, a nebudete ani jednou chybět...

ANDREA: Fandu ráno bolelo v krku.

VEDOUCÍ: No ale zařídila jste si to, vidíte? Tak se mi to líbí
Obchod to má teďka napjaté a všichni bysme měli zabrat.

ANDREA: Jo, ale...

(Vedoucí nenechá Andreu domluvit.)

VEDOUCÍ: Právě takové lidi mám rád. Schopné. Flexibilní. Je to vážně škoda, že se musíme rozloučit, ale snad chápete, že po takové ztrátě důvěry... Moje nabídka, že můžete zůstat až do Vánoc je maximálně štedrá.

(Andrea si odfrkne.)

ANDREA: To ani ne.

VEDOUCÍ: Nebuďte drzá. Takovýhle chování, co jste předvedla, jsem moh řešit o hodně hůř. Z mé strany je to celý výraz dobrý vůle. Když už jsou ale ty Vánoce...

(pauza)

ANDREA: Můžu se na něco zeptat?

VEDOUCÍ: Ne, Andreo. Moje rozhodnutí je konečný, to jsem snad řekl jasně.

ANDREA: Ne, já myslela něco jinýho... Proč jste tam to jídlo nechávali?

VEDOUCÍ: Jak to myslíte?

ANDREA: No proč jste si ho nevzali domů nebo tak?
VEDOUCÍ: Od toho my z nižšího a středního managementu přece nejsme.
ANDREA: Jasně.
VEDOUCÍ: My máme jiný věci na práci, to přece musíte chápat i vy.

15. OBCHOD S NÁBYTKEM

(zvuky obchod'áku)

SILVA: To je hrozný.
ANDREA: Jo.
SILVA: Nemůžete se nějak... já nevim... odvolat?
ANDREA: Někde asi jo no... Ale vám to někdy pomohlo?
Odvolat se?

(pauza)

SILVA: Měla byste to říct ještě někomu vejš. *(rozčileně)* Tohle přece nejde.
ELA: Kde je Fanda?
ANDREA: Doma, ráno ho bolelo trochu v krku. Do školky jsem ho dát nemohla, tak ho hlídá ho sousedka.
ELA: Pudeme za nim?
ANDREA: To by byl určitě rád.
SILVA: Nebude to vadit?
ANDREA: Jasně, že ne. Neni mu nic hroznýho.

(zvuk zazvonění telefonu)

ANDREA: Pardon.

(zvuk kroků mířících pryč)

ELA: A kdy tam pudem?

SILVA: Až podle toho, jak se domluvíme s Fandovou maminkou.

ANDREA: *(vzdáleně)* Aha, rozumím... Jasně, to se nedá nic dělat. Budu tam. Díky.

(zvuk přibližujících se kroků)

ANDREA: Budu muset vyrazit domů. Můžete klidně se mnou, jestli budete chtít.

ELA: Tak jo!

SILVA: Co se stalo?

ANDREA: Sousedka musí nějak dřív odjet... Nemůže ho hlídat až do večera.

SILVA: Vždyť ale ten váš vedoucí říkal...

ANDREA: To jo, ale co mám dělat. Přece ho tam nenechám samotného.

SILVA: Možná bysme tam mohly zajít s Elou a dát na Fandu pozor.

ELA: Prosím! Prosím, prosím, prosím!

ANDREA: Jste moc hodná, ale to po vás nemůžu chtít. Vy určitě máte svejch povinností dost...

ELA: Nemáme! Mamce dneska volali, že nemusí chodit na práci.

ANDREA: *(zaraženě)* Aha.

SILVA: Na pracovní pohovor.

ANDREA: To mě mrzí.

(zvuk odkašlání)

VEDOUČÍ: Andreo, můžete na moment?

ANDREA: Bohužel, mám tady zákaznici.

VEDOUČÍ: Samozřejmě. Vy jste ti, co si budou kupovat model XI61?

SILVA: Cože?

VEDOUCÍ: Námořnickou postel.

ELA: (*hrdě*) My jsme si o ni napsali Ježíškovi.

VEDOUCÍ: (*znehuceně*) Tak to je moc pěkné...

ELA: To jo!

VEDOUCÍ: Andreo, víte stejně dobře jako já, že zamluvení zboží neděláme.

SILVA: Ne, to je moje chyba, já jsem...

VEDOUCÍ: Promiňte, ale to je vnitrozaměstnanecká záležitost. Půjdete se mnou?

ANDREA: Ne.

VEDOUCÍ: Jak to myslíte?

ANDREA: No, že prostě ne.

(*pauza*)

SILVA: (*chvatně*) Jejímu synovi je blbě.

VEDOUCÍ: Upozorňuju vás, že jestli teď odejdete, tak to bude mít důsledky... Postarám se, aby ten *incident*, o kterém jsme mluvili, byl posuzovaný podle oficiálních stanov.

SILVA: My tam s Elou zajdeme, Andreo.

ANDREA: To nebude třeba.

VEDOUCÍ: (*volá*) Pavle? Pavle, pojd' sem na moment prosím tě, dobře?

ANDREA: To nemyslíte vážně.

SEKURITÁK: No?

VEDOUCÍ: Vezměte Andreu nahoru, dobře? Já se tady zatím pověnuju paní.

ANDREA: (*tiše*) Vy jste stejně dement.

ELA: Dement, dement, dement!

VEDOUCÍ: A dost. Nikam nepůjdete, Andreo, dokud *já* neřeknu, že můžete.

SILVA: To přece nejde.

VEDOUCÍ: A kdo mi to zakáže?

ANDREA: Dám vám klíče a adresu, dobře? Přijdu hned, jak budu moct.

SILVA: Jasně.

ELA: Dement!

SEKURITÁK: Pani, hlídejte si prosím vás tu holku. Tohle si tu dovolovat nemůže. Měla byste jí jednu stříhnout, a ne tady jen tak stát.

ANDREA: Vždyť má *ta holka* pravdu, Pavle.

VEDOUCÍ: Běžte už radši nahoru.

ELA: Dement!

VEDOUCÍ: Já se zatím pověnuju tady paní a její, ehm, rozkošné holčičce.

(zvuky vzdalujících se kroků)

VEDOUCÍ: Omlouvám se za takový výstup. Teď ale k důležitějším věcem: co vy a model XI61?

SILVA: No my totiž...

VEDOUCÍ: Ano?

SILVA: My jsme se ještě úplně.... nerozhodli.

VEDOUCÍ: Tak nerozhodli.

SILVA: Jo.

ELA: *(tiše)* Já už jí nechci.

VEDOUCÍ: Prosím?

ELA: Že už jí nechci.

VEDOUCÍ: *(chladně)* Výborně. V tom případě nashledanou.

SILVA: Pod', Eli.

16. U ANDREY DOMA – POKOJ/CHODBA

(Fanda zakašle.)

SILVA: Chceš ještě čaj?
FANDA: Nechci.
ELA: No tak hrajeme dál.
FANDA: Dobře. Takže: pak tam přišel Luke Skywalker a všechny je úplně zabil, udělal takovýdle...

(Fanda předvádí zvuky boje.)

FANDA: ...a bylo úplně po nich. Teď ty.
ELA: Jeden se zvednul...
FANDA: Ne, bylo po nich přece!
ELA: Nebylo! Jeden se zvednul a vzal Lukeovi Skywalkerovi světelný meč a dal mu takhle děsně do břicha.

(Ela předvádí zvuky boje.)

FANDA: To né!
ELA: Ale jo. Teď ty.
SILVA: Luke se ale dokázal z boje dostat pryč...
ELA: To snad ne...
SILVA: No je to tak... Dostal se z boje pryč a zamířil do nejbližšího lesa. Když padla noc, začal se trochu bát. Byla mu zima a nevěděl, kde přespí.
ELA: Luke se nebojí.
SILVA: Ale taky jo. Každý se někdy bojí.

(zvuk zarachocení klíče v zámku)

FANDA: Máma!

(zvuk ohrnování peřiny a rychlých lehkých kroků)

SILVA: Počkej, neběhej tady bos...
ANDREA: Ahoj.
FANDA: Mami!
ANDREA: Jak ti je?
FANDA: Dobře! Teta Silva mi uvařila čaj a pak jsme si hráli.
ANDREA: Hráli jste „Co bylo dál“?
FANDA: Jo! Celou dobu! A teď budeš říkat ty.
ANDREA: Já tě teď znova uložim, nechám tě hrát s Elou a sednu si chvíli s tebou Silvou. Šlo by to?
ELA: *(volá z pokoje)* Fandó! Fandó, už pod!
FANDA: Šlo.

17. U ANDREY DOMA – KUCHYNĚ

(zvuk vařící se vody následovaný sepnutím varné konvice)

ANDREA: Jste moc hodná, že jste tu počkala.
SILVA: Budem si tykat, jo? Silva...
ANDREA: Tak jo. Andrea...
SILVA: Čekání v pohodě... Ela se stejně ptala, kdy se s Fandou uvidíme.
ANDREA: To on na ni taky právě.

(zvuk nalévání vody do hrnečků)

SILVA: Jak to dopadlo? Byli na tebe hnusný?
ANDREA: Tak normálně.

(zvuk zacinkání hrnečků o stůl)

SILVA: Takže ti vyhrožoval.
ANDREA: Nechají mě tam do toho třiadvacátýho, ale prej musím dělat všechno, jak řeknou, jinak se postará, abych už nesehnala práci.

SILVA: To si nemůžeš nechat líbit.

ANDREA: Pomluvit mě může přece vždycky, s tím nic neudělám.

SILVA: Je to magor.

ANDREA: To je a sám přítom... to je jedno.

SILVA: Co?

ANDREA: *(váhavě)* Neni to úplně nejlepší zaměstnanec.

SILVA: Jak to myslíš?

(Andrea si povzdychne.)

ANDREA: Nějaký věci, co se neprodají, tak neposílá zpátky, ale vykáže jako nějak hrozně poškozený nebo rovnou ztracený...

SILVA: A pak si je nechává.

ANDREA: Jo. Rozprodává je. Dělá to spíš nárazově, aby na sebe nepoutal moc pozornost.

SILVA: Kdo to ví?

ANDREA: Ze zaměstnanců všichni. Ale nikdo to neřeší.

SILVA: Proč?

ANDREA: K čemu by to bylo?

SILVA: Jestli si na tebe takhle dovoluje kvůli pár kouskům jídla a sám přítom dělá takovýhle věci...

ANDREA: Já s tím ale přece sama nic neudělám.

SILVA: To si takhle nemůžeš říkat, ne? Musíš se za sebe líp postavit.

(zvuk prudkého položení hrnku na stůl)

ANDREA: *(ovládá se)* Jsem fakt ráda, žes dorazila a dala na Fandu pozor, ale... nepotřebuju přednášku, co bych měla nebo neměla dělat.

SILVA: Já jsem jenom chtěla...

ANDREA: Ty si dovoluješ na svoje nadřízený? Ela říkala, že

hledáš práci... Neříkej, že jsi na ně tak ostrá, jak radíš mně.

SILVA: No ale to je přece něco jinýho...

ANDREA: Není a ty to víš.

(pauza)

ANDREA: Už je pozdě. Fanda bude za chvíli večerět.

(zvuk odsunutí židle)

SILVA: Jasně.

(Za dveřmi se ozývá dětské dupání a smích, které ještě zesílí, když se otevřou dveře.)

SILVA: Elo, pod'.

ELA: Ještě ne.

SILVA: Ale jo.

(Ela se dá do pláče a krátce nato ji následuje taky Fanda).

SILVA: Musíme dom...

(Silva se zarazí.)

SILVA: Musíme se vrátit zpátky.

18. POKOJ

(Zvuk pláče se přelije do vzdáleného, těžko srozumitelného křiku, do něhož se ozve otevření dveří.)

SILVA: Ježiš!

(Ela zaječí.)

SILVA: Odkad' to jde?

(zvuk čvachtání)

OBYVATELKA 2: My to máme u nás taky.

SILVA: Všechno nám to promáčelo.

OBYVATEL 1: U nás to samý no. Vedle praskla voda a všechno to sem

nateklo.

SILVA: Volal někdo majitelce?

OBYVATEL 2: *(sykne)* Mám ji teďka na telefonu.

SILVA: Můžu?

OBYVATEL 2: Zkuste no...

SILVA: Haló?

MAJITELKA: No.

SILVA: Budete s tím něco dělat, prosím vás?

MAJITELKA: Jo.

SILVA: Kdy?

MAJITELKA: Brzo.

SILVA: Zmáčelo nám to hodně věcí, tohle přece nejde...

MAJITELKA: To já teďka nevyřeším.

SILVA: Aby tady bylo normální potrubí jste ale vyřešit měla, že jo.

MAJITELKA: Jestli jste tak nespokojená, tak můžete jít jinam. Nikdo vás tu nedrží.

(zvuk zazvonění telefonu)

SILVA: Takhle se přece nemůžeme bavit...

MAJITELKA: Ne, vy se se mnou takhle nemůžete bavit.

(Zvuk zvonění telefonu neustává a jde odněkud od Silvy.)

SILVA: Vemte si jí zpátky, já tohle musím vzít...

(zvuky hrabání se po kapsách)

OBYVATEL 2: Já s ní teďka mluvit nechci, když jste jí takhle rozjela...

MAJITELKA: *(z telefonu)* Já vás slyším!

SILVA: Haló?

HLAS V TELEFONU 2: Dobrý den, tady Ondřej Kadlec ze společnosti Sunny deal. Volám paní Lososové?

SILVA: Ano...

(V pozadí hovoru si obyvatelé ubytovny šeptem přehazují telefon, až na konec skončí u Ely.)

OBYVATEL 1: Já s ní mluvit nebudu...

OBYVATEL 2: Já s ní už mluvil!

OBYVATEL 3: Tak jí to prostě položte.

ELA: Haló? Haló, my tady máme spoustu vody, bude to jako fakt moře, když tady bude i ta postel, co mi má přinést Ježíšek. Viděla jste ji?

(V prvním plánu však slyšíme Silvu a Hlas v telefonu 2.)

HLAS V TELEFONU: Chtěl jsem se zeptat, jestli by se vám hodilo přijít zítra ráno na pohovor.

SILVA: V sobotu?

HLAS V TELEFONU: Ano. Jak jsme psali v inzerátu – jsme mladá dynamická společnost a věci děláme po svém, takže i pracovní pohovory děláme poněkud netradičně... Nebojte, nezabere to moc času – my v Happy deal chápeme, že právě čas je nejdražší komodita.

SILVA: Dobře.

HLAS V TELEFONU: Takže jak? Můžu si vás sem na zítra napsat?

SILVA: No... totiž... je to trochu na poslední chvíli...

(Hlas v telefonu 2 mlčí.)

SILVA: Ale tak jo. Chci říct určitě jo. Napište mě tam.

HLAS V TELEFONU 2: Tak to je skvělé! Mohla byste v osm?

SILVA: Jo, jasně.

HLAS V TELEFONU 2: Fantazie! Tak já vám pošlu do zprávy instrukce ohledně cesty a uvidíme se zítra.

SILVA: Dobře.

HLAS V TELEFONU 2: Moc se těšíme.

(Chvilé ticha, do které Ela pronese nevěřicně):

ELA: No já myslím, že byste se na ni měla podívat, je to nejhezčí postel na světě!

19. U ANDREY

(zvuk zazvonění telefonu)

ANDREA: Ahoj.

SILVA: *(v telefonu)* Mohla bych o něco poprosit?

ANDREA: Jo.

SILVA: *(v telefonu)* Nemáš boty, co bych si mohla vzít zejtra na pohovor?

ANDREA: Na pohovor? V sobotu?

SILVA: *(v telefonu)* Je to „mladá a dynamická firma“.

ANDREA: Teď jsem se začala bát.

SILVA: *(v telefonu)* Vypadají normálně no...

ANDREA: Tak snad budou.

(zvuk začvachtání v telefonu)

ANDREA: Co to tam je?

SILVA: *(v telefonu)* Nic hroznýho. U nás totiž praskla voda.

ANDREA: Proboha.

SILVA: Není to zas tak hrozný...

ANDREA: Není, jo?

SILVA: No když přehlídneš, že máme kromě bot promáčený i zdi a nábytek a nějaký oblečení.

(pauza)

ANDREA: Přijďte sem.

SILVA: To ne, to není nutný...

ANDREA: Prostě přijďte.

20. U ANDREY – OBÝVÁK

(zvuk oddychování Ely a Fandy, kteří už spí)

POLITIČKA Z TELEVIZE: Já nejsem od toho nepomocť, ale je důležité vidět, že se ti lidi snaží sami. Ono nejde pořád jenom čekat s nataženou rukou a chtít, aby vám do ní někdo něco nasypal...

MODERÁTOR Z TELEVIZE: Nejde ale spíš o to, že ty faktické podmínky nenahrávají tomu, aby se člověk vůbec *mohl začít* snažit?

POLITIČKA Z TELEVIZE: To určitě ne, to je hrozný defétismus. Já jsem třeba celou vysokou chodila na brigády a taky jsem se dokázala vypracovat.

MODERÁTOR Z TELEVIZE: Ale ty podmínky doma jste přece jen měla, jestli to chápu správně. Měla jste třeba kde bydlet, což – jak se ukazuje –, je jeden z nejzásadnějších problémů v tom, aby se člověk dokázal nějak uchytit...

POLITIČKA Z TELEVIZE: To už zacházíme teda hodně do detailů. Když chce dneska zdravý člověk pracovat, tak si to bydlení najít dokáže, o tom se snad nemusíme hádat.

(zvuk cvaknutí)

SILVA: *(šeptem)*

Já už to nemusím poslouchat.

ANDREA: *(šeptem)*

Všechno pěkné a důležité už zaznělo.

(Silva se tiše zahihňá.)

SILVA: *(šeptem)*

Mě už nebaví poslouchat tyhle řeči pořád dokola.

ANDREA: *(šeptem)*

A vy s Elou jste někde...

SILVA: *(šeptem)* Na ubytovně no.

ANDREA: *(šeptem)* To musí bejt hrozný.

SILVA: *(šeptem)* Ela chce pořád tu postýlku, a přitom to tam ani není kam dát.

ANDREA: *(šeptem)* Ona to pochopí.

SILVA: *(šeptem)* Jasně, že nepochopí.

(pauza)

SILVA: *(šeptem)* Já bych to na jejím místě taky nechápala.
(Chvilí se ozývá jen oddychování obou dětí; Silva i Andrea mlčí.)

ANDREA: *(šeptem)* Já se bojím každěj měsíc, jestli vyjdem.

SILVA: *(šeptem)* A je nějakej... táta Fandy?

ANDREA: *(šeptem)* Je no. Občas něco posílá, ale pravidelně to není. Někdy se třeba pár měsíců v kuse neozve.

SILVA: *(šeptem)* A Fanda?

ANDREA: *(šeptem)* Fanda ho má moc rád. Ale všechno to leží jenom na mně. Jednou, když Fandu hlídala sousedka, tak jsem odešla a vrátila se až druhej den. Neptala se, ale bylo vidět, jak se jí ulevilo. Když jsem odcházela, tak jsem přitom byla přesvědčená, že se už nevrátím, že ho u ní prostě nechám.

SILVA: *(šeptem)* Já si někdy představuju, že se prostě skácím na ulici a padnu mrtvá k zemi. Že se to tělo naráz rozklíží, protože už nevydrží tu únavu a ten tlak... Že se všechny funkce, který se snažim každý ráno nahazovat, najednou prostě vypnou...

ANDREA: *(šeptem)* To je děsný.

SILVA: *(šeptem)* Mně ta myšlenka přijde v něčem hrozně úlevná. Že někde existuje bod, kdy už se nebudu muset pořád nahazovat.

ANDREA: *(šeptem)*

SILVA: *(šeptem)*

(pauza)

ANDREA: *(šeptem)*

SILVA: *(šeptem)*

ANDREA: *(šeptem)*

SILVA: *(šeptem)*

ANDREA: *(šeptem)*

(Obě vyprsknou smíchy.)

FANDA: *(rozespale)*

ANDREA: *(šeptem)*

SILVA: *(šeptem)*

ANDREA: *(šeptem)*

SILVA: *(šeptem)*

ANDREA: *(šeptem)*

SILVA: *(šeptem)*

ANDREA: *(šeptem)*

SILVA: *(šeptem)*

To chápu.

S nikým jsem se o tom nikdy nebavila. A teď to jde jenom proto, že šeptáme – a není to tak úplně doopravdy.

Jeden spolužák bejvalej, kterej píše do novin, si tuhle dával na Facebook otázku, který ženy považujem v uplynulých třiceti letech za nejodvážnější.

Jako političky a tak?

Taky no... Někdo tam napsal, že mu přijdou odvážný ty, co mají děti, práci, málo peněz a dokážou to nějak přežít. Že to přežití je samo o sobě nejodvážnější akt.

To je pěkný. Použil to ten kamarád?

Napsal, že se mu to vůbec nehodí do článku, ale že moc děkuje za pěkný koment.

Mami?

Promiň, Fanoušku, spinkej.

Odnesem je?

Jo a ty bys měla jít taky spát, ať seš na zejtra svěží.

Asi jo.

Co to je za práci?

Asistentka normálně. Ale bude to asi blbě placený.

Proč myslíš?

Psali tam, že „důležitější než finanční ohodnocení jsou zkušenosti, které u nás nabydete“.

ANDREA: *(šeptem)* To jsou kecy teda... Ale nemusíš to brát, víš to, vid'?

SILVA: *(šeptem)* Jasně, že musím... Musím se o to všechno postarat.

21. KANCELÁŘ

(tiché zvuky narážení do skla)

PERSONALISTA: Jak už jsem říkal – nastoupit byste mohla od nového roku. Smlouva by byla na rok, pak tedy případně na dobu neurčitou.

SILVA: *(potěšeně)* Tak smlouva...

PERSONALISTA: S vašimi zkušenostmi vám nemůžeme nabídnout hned takové zázemí, na jaké jste byla zvyklá, ale jsem mladá dynamická společnost, u které se dá předpokládat, že časem se bude spousta věcí vylepšovat...

SILVA: Ano, jasně, chápu.

(Tiché zvuky narážení do skla neustávají.)

SILVA: Co to je za zvuk?

PERSONALISTA: Akvářko.

(Zvuky narážení do skla zesilují.)

SILVA: Není ta ryba nemocná?

(Personalista se zasměje.)

PERSONALISTA: Jenom si zvyká.

SILVA: Možná tam má málo místa.

PERSONALISTA: Zvykne si.

SILVA: No ale...

(Personalista skočí Silvě do řeči.)

PERSONALISTA: Abych vyložil karty na stůl: protože jsme mladá dynamická společnost, tak vyžadujeme určitý stupeň nasazení. U asistentky paní ředitelky se očekává, že jí bude k ruce tak moc, jak to jen bude možné.

SILVA: Co to přesně znamená?

PERSONALISTA: Paní ředitelka je obdivuhodně ambiciózní žena a má vysoká očekávání jak od sebe, tak od ostatních. Má obdivuhodné tempo a výdrž, které se pojí s několika specifiky.

SILVA: *(netrpělivě)* Jako třeba?

PERSONALISTA: Může se stát, že jí budete k ruce přes víkendy a svátky. Samozřejmě ne všechny, ale spíš nárazově, když bude potřeba... V tom je ta práce taková pestrá. Ze začátku tak není moc dobré podnikat nějaké cesty – lepší je zůstat ve městě, být na telefonu... Máte děti?

SILVA: Ano.
(Personalista skoro bolestivě sykne.)

PERSONALISTA: To před paní ředitelkou možná nezmiňujte.

SILVA: Nemám nikoho, kdo by dceru vyzvedával ze školky. Je to jenom na mně.

PERSONALISTA: Tak to aspoň ze začátku nezmiňujte.
(Tiché zvuky narážení do skla neustávají.)

SILVA: Ještě něco, co bych měla vědět?

PERSONALISTA: Vzhledem k tomu, že jsme mladá dynamická společnost, tak vám nemůžeme nabídnout moc vysoký nástupní plat. Ale to jsou všechno věci, které se můžou časem změnit.

SILVA: Jak vysoký?
PERSONALISTA: Teď se nedávno zvyšovala minimální mzda.
SILVA: Takže?
PERSONALISTA: Takže tu no.
SILVA: A přesčasy se nějak proplácejí?
PERSONALISTA: To je právě další věc – přesčasy oficiálně nevykazujeme, takže úplně ne...

(Pauza, během které se ozývá narážení do skla.)

PERSONALISTKA: Já se omlouvám.
SILVA: Za co?
PERSONALISTKA: Za tenhle pohovor.
SILVA: Proč?
PERSONALISTKA: Práce, na kterou se hlásíte, je práce na hovno. Vykašlete se na to.

(pauza)

SILVA: *(tiše)* Ale zase je to hovno takový pestrý, co?

22. U ANDREY – KUCHYNĚ

(Z rádia se ozývá Byla cesta, byly ušlapaná následovaná dalšími koledami.)

ANDREA: Musíš to takhle pořádně smáčknout, aby se ti to dobře vykrojilo.

FANDA: Mě to nebaví.

ELA: Máš to hnusný.

(pauza)

FANDA: *(překvapeně)* To mám!

ANDREA: Zkus to na tomhle, Fanoušku.

(zvuk zazvonění zvonku)

ELA: Mamka!

(zvuk kroků, otevření dveří)

ELA: Mami!

(zvuk lehkých rychlých kroků a zhoupnutí)

SILVA: Ahoj, miláči.

ANDREA: Tak jak?

SILVA: Z jejich strany dobrý...

ANDREA: No tak fajn, ne?

SILVA: Ale já to nechtěla.

ELA: Co si nechtěla?

FANDA: Co?

ELA + FANDA: Co, co, co, co, co?

SILVA: Práci jsem nevzala.

FANDA: Proč?

SILVA: Měli tam akvářko, do kterýho pořád narážela ryba.

FANDA: Tak to jo.

ELA: Budeš s náma vykrajovat?

SILVA: Jasně.

FANDA: Mamka říkala, že pak bysme mohli jít všichni na náměstí kouknout se na strom.

SILVA: To je super nápad.

ELA + FANDA: Jóóó!

(Koledy z rádia zesílí.)

23. NÁMĚSTÍ

(Hluk a šum centra města a lidí, kteří si mezi sebou nezřetelně povídají.)

ELA: A co se stane, když ten strom spadne?

ANDREA: Nespadne.

FANDA: A když jo?

SILVA: No tak prostě... bude dole no.

ELA: *(vesele)* Může spadnout na nás?

SILVA: To asi jo.

FANDA: *(ještě veseleji)* Může nás to zabít?

ANDREA: No... asi... může.

FANDA: Super!

ELA: Zavalilo by to celý náměstí!

FANDA: Všichni mrtví!

ČLOVĚK Z NÁMĚSTÍ: Zklidněte si ty děti, prosím vás.

ANDREA: Vždyť nic nedělají.

ČLOVĚK Z NÁMĚSTÍ: Ruší.

SILVA: Koho?

ČLOVĚK Z NÁMĚSTÍ: Mě!

ANDREA: A vy se nebojíte, že ten strom spadne?

ČLOVĚK Z NÁMĚSTÍ: Ne.

ELA: A že vás zabije?

FANDA: Rozmáčkne úplně na placku?

(Člověk z náměstí si nespokojeně odfrkne.)

ČLOVĚK Z NÁMĚSTÍ: Nechte toho.

SILVA: Nemáte je co okřikovat.

ČLOVĚK Z NÁMĚSTÍ: Ale mám – když si je nedokážete zklidnit samy.

(zvuk zazvonění telefonu)

ANDREA: Haló?

(Zvuk Andreiných kroků, která si poodejde kus stranou, takže je pak slyšet o něco slaběji.)

ČLOVĚK Z NÁMĚSTÍ: Kvůli lidem jako vy jsme dneska všichni v takovym srabu.

SILVA: Cože?

ANDREA: *(slaběji)* Ale vždyť jsme se dohodli... Slíbil jste to...

ČLOVĚK Z NÁMĚSTÍ: Nemáte žádnou kázeň, žádný vychování – a předáváte to dál.

ELA: Co to je kázeň?

ANDREA: *(slaběji)* Já ale s těma penězma počítala...

SILVA: Když posloucháš, co ti říkají ostatní, a nepřemýšlíš nad tím.

ČLOVĚK Z NÁMĚSTÍ: To nemá vůbec smysl se s váma bavit.

SILVA: Souhlasim.

(zvuky kroků mířících pryč a nespokojeného odfukování)

ANDREA: Nemoh byste to prosim ještě zvážit? Haló? Haló...

FANDA: To byl divnej pán.

ELA: To jo.

FANDA: Nevim, proč mu vadilo, že nemáme bazén...

SILVA: Kázeň.

FANDA: No dyť to říkám.

ANDREA: Volali mi z práce.

SILVA: A?

ANDREA: Zejtra už nemám chodit.

FANDA: Zůstanem doma a bude hrát „Co bylo dál“?

ANDREA: Uvidíme.

FANDA: Ty mi nikdy nic nedovolíš!

ANDREA: Půjdeme domů. Už je pozdě.

FANDA: Ty jsi fakt hrozná!

ANDREA: Takhle se mnou nemluv, rozumíš?

(Fanda popotáhne)

FANDA: Sama tak nemluv! Hrozný Vánoce to jsou. Nejhorší na světě.

ELA: To jo! To teda jsou!
FANDA: Vánoce jsou příšerný
ELA: Hnusný!
FANDA: Smrdí!
ELA: Žádná postel!
FANDA: Žádný dárky!
ELA: Žádný doma!
ANDREA: *(tiše)* Žádný peníze.

(Pauza, během které slyšíme jen šum vánočního náměstí.)

SILVA: Andreo, mohla by ses dostat ještě do práce?
ANDREA: Teoreticky jo, ale přemlouvát je nechci. Navíc tam ani už nikdo tam nebude, je moc pozdě.
SILVA: Tim líp.

24. OBCHOD S NÁBYTKEM

(V obchodním domě se neozývá žádný šum, žádný hovor ani žádná popová vánoční písnička. Hlasy Silvy, Andrey, Ely a Fandy zní v prázdném prostoru zpočátku osamoceně, trochu dutě.)

ELA: *(zklamaně)* Moje postel tu pořád je. Ježíšek na to zapomněl.
ANDREA: Tak do Štědrého dne je ještě čas...
ELA: Ne. Já vim, že na to zapomněl...
(Silva se zhluboka nadechne.)
SILVA: Asi jo. Asi na to zapomněl.
FANDA: To není fér!
SILVA: Možná nás letos prostě vynechal.
FANDA: I mě?!
SILVA: Vylez si nahoru.

(zvuky prohýbající se matrace)

SILVA: A vy ostatní taky.
(Matrace se prohne ještě víc.)

SILVA: Možná, že na nás Ježíšek vážně zapomněl...

FANDA: To neplatí!

ELA: To je od něj fakt hnusný!
(Ozvou se lehké šumění moře.)

ANDREA: Možná to ale tolik nevadí.

ELA: Mně to teda vadí!

FANDA: Mně taky!

SILVA: Možná to nemyslel zle.
(Do šumu moře se přidává zvuk jemných vln.)

FANDA: To teda myslel.

ELA: My budem o Štedrym dnu v blbým pokoji, kde je jen voda a vůbec žádná loď. A když nedorazí ani Ježíšek... to je pěkně dementní.

(pauza)

ANDREA: A co kdybyste přišli k nám?

FANDA: *(pookřeje)* To jo!

ELA: Můžem, mami? Můžem, ne?

SILVA: Rádi.

ANDREA: Můžete zůstat, jak dlouho budete chtít.
(Zvuky moře jsou čím dál přítomnější.)

SILVA: Možná na nás Ježíšek letos zapomněl, ale my bysme to měli napravit... Co myslíš, Andreo?

(dlouhá pauza)

ANDREA: Tak teda jo.
(pokojné zvuky vln rozlévajících se na pobřeží)

SILVA: Slezte dolů. Já s Andreou vezmem každá postel z jedny strany. Ty a Ela nás budete navigovat.

(Zvuk prohnutí postele, když z ní Silva a ostatní vstávají.)

ELA: Kam to bereme?

SILVA: Pryč.

FANDA: Fakt?

SILVA: Jo.

(zvuk nadzvednutí postele)

ANDREA: *(odhodlaně)* Tak jdem.

(ztěžklé zvuky kroků)

FANDA: Pozor tady! Stůl.

ELA: Musíš říkat, že je to na pravoboku nebo levoboku.
Nemůžeš takhle.

(zvuky šumu moře)

FANDA: Jo aha. Stůl na pravoboku!

ELA: A teď dveře na levoboku!

FANDA: A teď...

(Fanda zalapá po dechu.)

FANDA: Sekuriták přímo před náma!

(Šum moře naráz utichne – stejně jako všechno ostatní.)

KONEC